

Ježiš – najľudskejšia tvár zo všetkých

Spracované podľa knihy *Neodolateľný rebel* od Johna Eldredge

Keď hovoríme o Ježišovi, všetko môže vyznievať tak noblesne a vznešene, až to bude mať celkom opačný účinok, ako bol pôvodný zámer. Do našich domnienok o Ježišovi sa vkráda čosi, čo nám takmer znemožňuje vytvoriť si s ním vzťah, nie ho ešte aj milovať. Áno, „vkráda sa“, lebo to nie je naše vedomé rozhodnutie. Je to irónia, ale väčšinu tohto vkrádania majú na svedomí naše pokusy milovať Krista a ctiť si ho.

Ide totiž o názor, že Ježiš sa v skutočnosti iba „pretvaroval“, keď sa nám predstavoval ako človek.

My, čo si uctieваме Ježiša Krista, pevne veríme, že je Boh. „Pravý Boh z Boha pravého,“ ako stojí v Nicejsko-carihradskom vyznaní viery. Dosvedčujú to aj hrdinské skutky Ježišove počas jeho života. Keď čítame v písme o tom, čo by sme mohli nazývať najľudskejšími chvíľami, máme pocit, že Ježiš je čosi ako... „podvodník“.

Čo si však potom myslíš o tom hroznom potení v Getsemanskej záhrade?

32 Prišli na miesto zvané Getsemani. A prikázal svojim učeníkom: Sadnite si sem, kým sa pomodlím. 33 Nato vzal so sebou Petra, Jakuba a Jána. Doľahla naňho hrôza a úzkosť.

34 Povedal im: Moja duša je veľmi smutná — až na smrť. Zostaňte tu a bedlite!

35 Trochu od nich poodišiel, padol na zem a modlil sa, aby ho, ak je možné, minula táto hodina.

36 Hovoril: Abba, Otče, tebe je všetko možné! Vezmi odo mňa tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako chceš ty...

43 Tu sa mu zjavil anjel z neba a posilňoval ho.

44 V smrteľnej úzkosti sa modlil ešte vrúcnejšie a jeho pot stekal na zem ako vapky krvi. (Mk 14, 32 – 36; Lk 22, 43 – 44)

Preniknutý hrôzou.

Smutný až na smrť.

V smrteľnej úzkosti.

Pri týchto slovách sa mi vôbec nezdá, že by sa jednalo o niekoho, kto podvádza.

Ježiš úpenlivo prosí svojho Otca, aby, ak je to možné, odňal od neho tento kalich. Netúži po ňom. Pri videní hrôzy, ktorá ho čaká sa mu z čela rinie krvavý pot.

Ak by toto Ježiš iba hral, Getsemany by bolo najotrasnejšou fraškou.

On bol človekom. Skutočne!

Spomeňme si na príbeh o pokúšaní Ježiša v púšti. Keď sa skončil 40-dňový pôst, Ježiš „vyhladol“.

Keď sa v jedno ráno na ceste do Jeruzalema pozerá na figovník, lebo pocítil hlad.

Alebo si spomeňme na príbeh so samaritánkou. Ježiš bol unavený a sadol si k studni. Keď žena prišla, pýtal si od nej vodu, lebo bol smädný.

Ježiš – hladný, smädný, unavený. Je predsa človek!

Evanjeliá sú plné nádherných a častých prejavov Ježišovho človečenstva. Jednou z najbolestnejších skúseností je chvíľa, keď sa dozvedel o sťatí svojho bratranca Jána:

**6 Na Herodesove narodeniny dcéra Herodiady tancovala uprostred hostí a zapáchala sa Herodesovi,
7 takže jej pod prísahou sľúbil dať, čo si len zažiada.
8 Na pokyn svojej matky povedala: Daj mi tu na mise hlavu Jána Krstiteľa.
9 Kráľ sa zarmútil, ale pre prísahu a kvôli hosťom rozkázal, aby jej ju dali.
10 A tak dal Jána v žalári sťatť.
11 Jeho hlavu priniesli na mise, dali ju dievčaťu a ono ju zaneslo svojej matke.
12 Jánovi učeníci prišli, vzali jeho mŕtve telo a pochovali ho. Potom to išli oznámiť Ježišovi.
13 Keď to Ježiš počul, odišiel na lodi a utiahol sa do ústrania na osamelé miesto.
(Mt 14, 6 – 13)**

Ježiš si berie loďku a plaví sa na opustené miesto, kde môže byť sám. Muž, ktorý neúnavne ponúka druhým sám seba, potrebuje niekam uniknúť. Potrebuje žialiť, celkom ako my. Ťažko to povedať inak ako, že život sa Ježiša dotýkal.

Ježiš nerobil nikdy nič polovičato. Keď vzal na seba naše človečenstvo, nepodvádzal ani sa nechválil. Prijal ho v plnej miere a úplne až tak, že mohol zomrieť. Boh predsa nemôže zomrieť. Ježiš to však urobil.

On bol, ako sa zdôrazňuje v Nicejsko-carihradskom vyznaní viery, plnohodnotným človekom. Môžete si byť istí, že by ho naháňajúce sa veвериčky rozosmiali. Farizeji ho stopercentne poriadne nahnevali. Pociťoval radosť, slabosť aj žiaľ. Čím viac pochyťíme z Ježišovho človečenstva, tým viac v ňom objavíme niekoho, ku komu sa môžeme priblížiť, koho môžeme spoznávať, milovať, dôverovať mu a ctiť si ho.

Za posledných 100 rokov bolo vydaných množstvo absurdných kníh, ktoré tvrdia, že Ježiš je iba človek. Reagovať na to iným extrémom je však rovnako nesprávne.

Nebudeme sa zaoberať spôsobom ako sa teológovia snažia vysvetliť postup, ako sa Kristus stal človekom a zároveň zostal Bohom. My sa pokúsime odhaliť Ježišovo človečenstvo. Môže sa stať, že v tejto chvíli nám falošná nábožnosť začne brániť: *To je nedôstojné. Možno bludárske. Ježiš je teraz už v nebi, takže nič z toho už nemá význam...* Pozrime sa teda na slová písma:

**Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami.
(Jn 1, 14)**

**14 A pretože deti majú účasť na krvi a tele, aj on mal podobne spoluúčasť na nich, aby smrťou zničil toho, čo mal moc nad smrťou, totiž diabla
(Hebr 2, 14)**

**7 ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom;
a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka.**

**8 Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži.
(Flp 2, 7 – 8)**

Už sme raz spomínali, aké mätúce môžu byť obrazy klasického umenia, ktoré zobrazujú narodenie superbaby Ježiška. Žiaľ, práve krása a úctyhodnosť takýchto obrazov nám takmer znemožňuje uvedomiť si, že Ježiš bol skutočným človekom.

Vtelenie je jedným z najvzácnejších pokladov našej viery. Svet neustále odsúva Boha preč, pretože sa cíti pohodlnejšie, keď je preň tam kdesi hore na nebesiach. Príchodom Ježiša sa však dostáva Boh nebezpečne blízko. Až tak, že sa stáva človekom. Ako by sa mohol dostať ešte bližšie? Pil materské mlieko z Máriinho prsníka.

Rozmýšľaš niekedy nad Ježišom ako nad najľudskejším človekom aký kedy žil? Ježiš predstavuje človečenstvo v jeho najpravdivejšej podobe. S obľubou si hovorieval *Syn človeka*. Nie Boha, ale človeka.

Pozorujeme prírodu a vidíme v nej Jeho hravosť i razantnú cieľavedomosť. Vidíme aj Jeho človečenstvo vyjadrené v tých, ktorých stvoril? Nuž, skús sa pozrieť do zrkadla.

Ty si jediným tvorom na tomto svete, o ktorom sa hovorí, že je stvorený presne na Jeho obraz.

Tvoje človečenstvo je odrazom Ježišovho človečenstva. Ježiš cíti – aj ty cítiš. Ježiš túži – aj ty túžiš. Ježiš plače – aj ty plačeš. Ježiš sa smeje – aj ty sa smeješ. Je to úžasná predstava. Jeho človečenstvo ho k nám privádza ešte bližšie.

Pri čítaní evanjelií nás možno zaráža, prečo Ježiš, keď niekoho uzdravil, zakázal mu o tom hovoriť. Spomeňme si na dvoch slepcov, ktorým vrátil zrak a potom im prísne pohrozil, nech sa to nik nedozvie.

Alebo keď uzdravil malomocného muža, poslal ho preč a pohrozil mu, aby nikomu nič nehovoril.

Možno si povieme, že používal obrátenú psychológiu, že čím viac bude zakazovať, tým viac budú o tom hovoriť. Lenže ak čítame ďalej, evanjelista Marek pokračuje a vysvetľuje:

43 Prísne ho napomenul a hneď ho poslal preč.

44 Povedal mu: Hľad', aby si nikomu nič nepovedal, ale choď, ukáž sa kňazovi a prines obetu za svoje očistenie, ako prikázal Mojžiš – im na svedectvo.

45 Lenže on po svojom odchode začal o tom veľa rozprávať a rozchyrovať, čo sa stalo, takže Ježiš už nemohol verejne vojsť do mesta a zdržiaval sa vonku na osamelých miestach. No i tak za ním zovšadiaľ prichádzali.

(Mk 1, 43 – 45)

Zarmucujúca redakčná poznámka na záver. Ježiš si už nemôže ani na chvíľu odpočinúť.

Paparazzi sú všade. Neprekáža mu modliť sa v noci na vrchu, ale nemôcť sa v pokoji vyspať a dopriať si teplé jedlo?

Ježiš sa teší z ľudí. V mnohých príbehoch ho nájdeme hodovať s hlučným zástupom. Keď sa išiel modliť do Getsemanskej záhrady večer pred svojou smrťou, vzal so sebou Petra a dvoch Zebedejových synov a prosil ich, aby ho nenechali samého, ale aby bdeli s ním.

Aké typicky ľudské! Áno, Ježiš pozná osamelosť. Nepredstiera ju. Ten, ktorý stvoril lásku a priateľstvo, sám po nich túži.

A opustenosť je niečo, čo s ním prežíva každý z nás. Byť prehliadaný či nepochopený. Byť nespravodlivo posudzovaný. Byť vyhľadávaný preto, čo robíš, a nie preto, kým si. Kráčať životom nedocenený či akoby cudzí aj pre svojich najbližších.

Predstav si, že celý život žiješ vo svete, kde ti ani tvoji najbližší nerozumejú. A presne v takom svete žije Ježiš. Ježiš ti rozumie.

Ježiš však nebol vždy osamelý. Spomeňme si na Jána, učeníka, ktorého Ježiš miloval a ktorý sa mu pri poslednej večeri opieral o hrud'. Mária mu svojimi slzami umýva nohy a svojimi vlasmi ich utiera. A čo všetky tie spoločné posedenia s učeníkmi, keď im vysvetľoval svoje učenie? Alebo keď prichádzali k nemu matky s deťmi a On ich bral k sebe a požehnával ich?

Osamelosť nie je slovo, ktoré by Ježiša charakterizovalo, v podstate bol šťastný človek, ktorý miluje život.

Ježiš sám si vybral spôsob ako sa dať spoznať. Bol očividne človekom, hoci mnohí z ľudí mu nechcú priznať nič z tých bežných ľudských vecí: každodennú všednosť, telesné tekutiny, ešte nespracované emócie hnevu a znechutenia, únavnú prácu a opustenosť.

Myslíš si, že v Getsemany sa po prvýkrát v živote potil? Alebo to snehobiele rúcho, ktoré má Ježiš na sebe v každom filme o jeho živote. Nikdy sa nezašpinil? Ved' nechodil po vydláždených cestách!

Do Ježiša sa môžeš zamilovať práve pre jeho človečenstvo. Jeho osobnosť, pozoruhodné vlastnosti, niekedy také rôznorodé – Jeho zmysel pre humor, tento úžasný radca býva občas aj ironický, tento muž s jasným poslaním si nájde čas sadnúť si a podebatovať. Tieto veci Ježiša vôbec neponižujú a ani nezmenšujú jeho význam, práva naopak, prehľbia vašu vzájomnú dôvernú blízkosť.

16 K čomu prirovnám toto pokolenie? Podobá sa deťom, ktoré sedia na námestiach a kričia jedny na druhé:

17 Pískali sme vám, a vy ste netancovali, nariekali sme, a vy ste nezalamovali rukami.

18 Prišiel Ján, ktorý ani nejedol, ani nepil, a hovoria: Je posadnutý.

19 Prišiel Syn človeka, ktorý je a pije, a vravia: Hľa, pažravec a pijan, priateľ mýtnikov a hriešnikov. Ospravedlnením múdrosti sa stali jeho činy.

(Mt 11, 16 – 19)

Musel pritom potriašať hlavou a prevracať oči. Čo sa to s vami deje, ľudia? Ste jednoducho nemožní! Ján sa postil; mysleli ste si, že je posadnutý. Ja som sa hostil; poviete si, že som alkoholik a pažravec. Vy jednoducho nie ste s ničím spokojní!

Alebo spomeňme Ježišov údiv – ozajstný údiv:

5 Keď vošiel do Kafarnauma, prišiel k nemu stotník a prosil ho:

6 Pane, môj sluha leží doma ochrnutý a hrozne sa trápi.

7 Ježiš mu odpovedal: Prídem a uzdravím ho.

8 Stotník mu na to povedal: Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu. Ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie.

9 Ved' aj ja som podriadený človek a mne sú zasa podriadení vojaci. Keď poviem jednému: Chod', tak ide, a druhému: Pod', tak príde, a svojmu sluhovi: Urob to!, tak to urobí.

10 Keď to Ježiš počul, zadivil sa a povedal tým, čo išli za ním: Veru, hovorím vám, že u nikoho v Izraeli som nenašiel takú veľkú vieru.

(Mt 8, 5 – 11)

Zadivil sa. Prekladá sa aj *začudoval sa* alebo *žasol*. Matúš používa rovnaké slovo aj o pár veršov ďalej, keď opisuje, ako učeníkom „padla sánka“, keď Ježiš utišuje búrku na mori:

24 Zrazu sa na mori strhla taká veľká búrka, že vlny sa valili na loďku. Ježiš však spal.

25 Pristúpili k nemu a zobudili ho: Pane, zachráň nás, hynieme!

26 On im však povedal: Čo ste takí bojzliví, vy maloverní? Potom vstal, pohrozil víchru a moru a zavládlo hlboké ticho.

27 Ľudia hovorili s úžasom: Ktože je to, že víchor a more ho poslúchajú?

(Mt 8, 24 – 27)

Žasli. Divili sa. Aj Ježiš sa vedel čudovať. Evanjelista Marek používa toto slovo, aby opísal Ježišov úžas nad neverou Židov: „A čudoval sa ich nevere. (Mk 6, 6)

Ježiš bol človekom. Ježiš bol mužom. Jeho človečenstvo bolo skutočné. Nič nepredstieral. Tie klince naozaj boleli. No niektorí ľudia sa nás možno pod vplyvom falošnej nábožnosti pokúsia nachytať: *Áno, ale teraz už človekom nie je. Sedí predsa na nebesiach v sláve svojho Otca.* Učeníci po zmŕtvychvstaní boli v pokušení myslieť si niečo podobné:

36 Kým o tom hovorili, on sám sa postavil uprostred nich a povedal im: Pokoj vám!

37 Preľaknutí a prekvapení sa domnievali, že vidia ducha.

38 Povedal im: Čo sa ľakáte a prečo máte v srdci pochybnosti?

39 Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! Ved' duch nemá mäso a kosti — a ja, ako vidíte, mám.

40 Keď to povedal, ukázal im ruky a nohy.

41 Pretože tomu stále od veľkej radosti neverili a čudovali sa, povedal im: Máte tu niečo na zjedenie?

42 Podali mu kúsok pečenej ryby .

43 Vzal si a jedol pred nimi.

(Lk 24, 36 – 43)

Učeníci si myslia, že je to duch, ale pred ich očami sa odohráva čosi fantastické. Ježiš im ukazuje ruky a nohy prebodnuté klincami a keď aj tak nechcú uveriť, vypýta si jedlo. Duch predsa nemôže jesť! Ale Ježiš jedol.

Zmŕtvychvstalý Ježiš je stále ten istý Ježiš, človek z mäsa a kostí a všetkého ostatného. Ježiš bol viac človekom ako ľudstvo samo. Mal najľudskejšiu tvár zo všetkých.

K čomu ťa privádza alebo povzbudzuje toto poznanie Ježišovej osobnosti?

Vyrušujúca úprimnosť

Ježiš bol človekom ako každý z nás, avšak v ňom nebolo klamstva, pretváranky a falošnosti.

Stalo sa vám niekedy, že ste boli pozvaní na nejakú dôležitú udalosť a prihodilo sa vám nejaké faux pas? Ako ste zareagovali?

37 Keď ešte hovoril, poprosil ho istý farizej, aby u neho obedoval. Ježiš vošiel a posadil sa k stolu.

38 Farizej sa začudoval, keď videl, že sa pred obedom neumyl.

39 Pán mu povedal: Vy farizeji čistíte čašu a misu zvonka, ale vaše vnútro je plné lúpeže a nepravosti.

40 Hlupáci, či ten, čo stvoril vonkajšok, nestvoril aj vnútro?

(Lk 11, 37 – 39)

Ježiš práve vošiel do domu muža, ktorý ho pozval na obed. Ešte pred tým, ako by sa bol usadil, každý hosť si umyl ruky, dodržiavajúc tento nemenný zvyk. Je to skúška pravovernosti. Ježiš to dobre vie a vie aj to, že pozorne sledujú každý jeho pohyb. Ale on prejde popri umývadlách a pokojne si sadne k stolu. Farizej zjavne onemie. Ježiš vidí jeho výraz v tvári, ale pokojne asi pokračoval v jedle. Odpoveď hovorí jasne – celkom zastierate podstatu problému: Navonok vyzeráte skvelo, ale vaše vnútro je plné zla.

Premýšľajme, prečo Ježiš takto koná a hovorí. Veď hrozilo, že si znepriatelí svojho hostiteľa, možno ho už nikdy viac k stolu nepozvú.

Uvedomme si, že poslaním Ježiša boli zachrániť ľudí, ktorí sú takí oklamaní a podvedení, že väčšina z nich už ani netuží po záchrane. Ak dušu obrastie tvrdá škrupina pýchy, fanatizmu, farizejstva a intelektuálneho elitárstva, ako v prípade Ježišovho hostiteľa, potom po nej treba poriadne udrieť, aby sa vytvorila puklina, ktorou, snáď, prenikne dnu nejaké svetlo. A Ježiš zasahuje s presnosťou Michelangela.

Ďalším pozvaním na obed – tentoraz v dome dvoch známych sestier – sa Ježiš ocitne uprostred súrodeneckej rivality:

38 Ako išli ďalej, vošiel do jednej dediny, kde ho prijala do domu istá žena menom Marta.

39 Mala sestru, ktorá sa volala Mária. Tá si sadla Pánovi k nohám a počúvala jeho slová.

40 Marta však mala plné ruky práce s obsluhou. Zrazu zastala a povedala: Pane, nedbáš, že ma sestra nechá samu obsluhovať? Povedz jej, aby mi pomohla!

(Lk 10, 38 – 40)

Ježiš je však bystrý a vie, že nemá pichnúť do osieho hniezda. Marta žiada, aby sa pridal na jej stranu. On to urobí, no nie tak, ako očakáva. Pridáva sa na jej stranu tým, že hovorí, čo sa deje v jej vnútri:

41 Pán jej však povedal: Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, 42 a potrebné je len jedno. Mária si vybrala dobrý podiel, ktorý sa jej neodníme.

(Lk 10, 38 – 40)

Mimochodom, Ježiš je hosťom v jej dome a ona mu chystá obed. Obdivuhodná láskyplná odvaha, s akou jej Ježiš hovorí to, čo síce vedia všetci, no nahlas to nepovie nik.

Ježiš s ňou ale hovorí iným tónom než pred tým s farizejom. Martu napomína jemnejšie, pretože vie, že má do činenia s nežnejším srdcom. A Marta – hoci je v tej chvíli nahnevaná – okamžite zmäkne pod vplyvom pravdivosti jeho slov.

Vážme si tento príklad z evanjelia, lebo je úžasný a v našom živote sa také niečo stáva zriedkavo. Úprimne povedané, väčšina ľudí prežije svoj život bez toho, aby im niekto povedal láskavé a úprimné slová v situáciách, ktoré im v živote najviac škodia. Skús si zrátať, koľkokrát to niekto urobil pre teba. Alebo ešte lepšie: **Koľkokrát si ty pomohol takto niekomu, koho máš rád.**

Buďme úprimní – prečo nie sme k sebe navzájom úprimnejší a poctivejší? Pretože nás to niečo stojí! Aj hlava Jána Krstiteľa sa ocitla na mise len preto, že hovoril pravdu. Ak hovoríme pravdu úprimne ako Ježiš, ak si dovoľíme nazrieť do hriechov niekoho iného, prinajmenšom si sním poriadne skomplikujeme vzájomný vzťah.

Prečo nepovieš svojmu priateľovi, že väčšinou býva egocentrický a sebecký a že bremeno udržania vášho priateľstva znášaš predovšetkým ty?

Preto, lebo sme zbabelí. Denne máme tucet príležitostí ne vidieť, čo jasne vidíme. A robíme to všetci. Naozaj, prečo je to tak? Lebo riziko hovoriť ako Ježiš si vyžaduje čas, lebo potom už budeme do toho zaangažovaní, lebo ktovie, ako zareagujú tí druhí, lebo, lebo... Za seba môžem povedať, že sa mi často nechce riskovať napätie, odvetu, tresty, odpor...

A okrem toho, iste, niektorí ľudia hovoria otvorene a „úprimne“, ale ich pohnútky sú mnohokrát falošné a opovrhnutia hodné.

Rovnako aj naše kolektívne mlčanie – opatrne a starostlivo odôvodnené ako zdvorilosť, ako snaha nikoho neposudzovať, alebo čokoľvek iné. Mlčanie, ktorým sa navzájom po zvyšok svojho života odsudzujeme k tvrdošijnosti farizeja či k správaniu Marty, ktorá má všetko pod kontrolou.

Ježiš je akoby chlapcom z Andersenovej rozprávky o cisárových nových šatách – zatiaľ čo sa ostatní cisárovi líškajú, podlizujú a pochlebujú mu, malý chlapec povie: „Ale veď je nahý!“

Možno nás ani nezarážajú Ježišove slová, ktoré povedal svojmu hostiteľovi! Ale zarážajúca je práve odvaha a láska, akú si to vyžaduje. Ježiš je občas hravý, niekedy desivý, v nasledujúcej chvíli veľkorysý. V tom je krása jeho prenikajúcej úprimnosti – vždy môžeš rátať s tým, že Ježiš ti povie pravdu tým najlepším spôsobom, akým ju dokážeš pochopiť.

Ježiš je vynikajúci strelec. Niekedy ťa zasiahne tak priamo a presne, že sa ti hneď všetko vyjasní.

Autor knihy (*John Eldredge*) popisuje situáciu, keď bol už tak fyzicky vyčerpaný, že ho priatelia a manželka nabádali, aby si vzal dovolenku. Mal problémy so žalúdkom, hneval sa na ľudí, žil zo dna na deň a presúval povinnosti. Jeho modlitby boli bezmyšlienkovité, jeho vnútorný svet vyzeral ako „koberec posplietaný z problémov, s ktorými si nevedel rady“.

A tak jedného rána ležiac v posteli prosil Boha, aby si už po neho prišiel. A Ježiš sa ho opýtal: *Chcel by si vedieť, čo to je?* – Áno, Pane, prosím.

A odpoveď bola: *Je to jedna vec. Nespoliehaš sa na mňa – spoliehaš sa na seba.*

A ako to počul, uvedomil si túto neodškriepiteľnú pravdu. Celé tie roky námahy, obetí, osamelosti, hrdinského vypätia, všetko, čo pokladal za ušľachtilé a vznešené, sa zrazu ukázali ako roky, v ktorých sa bezbožne spoliehal iba na seba.

Bolo to hrozné a zároveň úžasné. Pravda sa ukázala.

Aké by to bolo mať v živote niekoho, kto ťa dôverne pozná, bezvýhradne miluje a chce byť k tebe absolútne úprimný? Áno, bolo by to trochu skľučujúce, nepochybne rušivé, ale netúžiš do istej miery po niečom takom?

Mnohí ľudia si za takéto služby platí terapeuta, aby bol k nim úprimný, lebo ani rodina ani priatelia to nechcú alebo nevedia robiť správne.

Čím viac si uvedomujeme, že táto vyrušujúca úprimnosť je presne to, čo potrebujeme, tým viac sa do Ježiša zamilujeme pre spôsob, akým nám to ponúka.

Dôkazom toho, že Ježiš má jedinečnú osobnosť, je, že v jednej chvíli hovorí nesmierne láskavo a hneď v nasledujúcej z jeho úst vychádzajú tie najdesivejšie slová. **Čo si pomyslíš o niekom, kto láskavo zašepká: „Ani ja ťa neodsudzujem,“ a vzápätí kričí: „Hadie plemeno! Synovia pekla!?”**

Zapamätajte si, je rozdiel byť pohoršený a povedať niečo, čo pohoršuje. Je to otázka pozície – kde sa v skutočnosti pohoršenie nachádza. Človek, ktorý niekoho osočuje z rasových dôvodov, prezrádza, je v ňom niečo ohyzdne. Priateľ, ktorý ti povie, že priveľa piješ, chce zachrániť pred niečím ohyzným teba. Výstražné húkanie prístavnej sirény v hmle ťa môže otravovať pri obede, no pre posádku stratenej lode v búrke je to ten najsladší zvuk na svete.

Ježišove slová nepohoršujú. Niečo, čo je v nás, sa pohoršuje.

Páči sa nám, keď Ježiš preháňa farizejov: **„Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo obchádzate more a zem, aby ste získali jedného novoverca, a keď sa ním stane, urobíte z neho syna pekla dva razy horšieho ako ste vy sami!”** (Mt 23, 15) Teda, vedeli ste, že Ježiš používal výrazy ako „synovia pekla“? Z väčšiny cirkví by nás za to vykopli. Ak by však Ježiš nebol takto kruto úprimný, ešte stále by sme sa lopotili pod ťarchou deformujúcich nezmyslov falošnej nábožnosti. Keby to Ježiš takto do nich priamo nenapálil, boli by sme sklamaní, len ťažko by sme ho potom rešpektovali. Keď však spočinie zrakom na nás, začneme sa zviňať a krútiť ako červík. A veru by sme sa aj mali.

Toto je bezpochyby veľký prečin Ježiša Krista – jeho výnimočnosť a jedinečnosť. Aby sme to správne pochopili – Ježiš hovorí, že on je jediný spôsob, cesta, ako sa dostať do neba. Nikto nepríde k pravému Bohu, iba cez neho. Akokoľvek je toto tvrdenie pohoršujúce, nezostáva nám nič iné, len sa s tým vyrovnáť.

Ježiš používa vo svojej reči často tvrdé výrazy ako: vylúpenie oka, hádzanie perál pred svine... a niektorí ľudia používajú tieto výroky v duchu dosť vzdialenom Kristovmu Duchu. Áno, veľaokrát sa zdá, akoby tí, čo kážu o pekelnom ohni, chceli, aby si sa tam dostal aj ty. To však

nemá nič spoločné so skutočnou existenciou pekla. Ak peklo naozaj existuje, bolo by šíaleným zlom, nevarovať nás.

Z Ježišovho srdca lásky nebudne, aj keď si niektorí ľudia naozaj vyberú peklo radšej ako podriadenosť Bohu. A On nad tým plače, varuje nás, nalieha, robí zázraky. Necháva sa pribiť na kríž a hovorí: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.*“ Pretože ak nenájdu odpustenie, nastane pre nich raz deň zúčtovania a odplaty. Ježiš sa za nich modlí aby našli milosrdenstvo.

Takže Ježišova úprimnosť – prekvapujúca, vyrušujúca, niekedy aj tvrdá. Svet je opitý na mol a zlostí sa na Ježiša, že ho nechce pustiť za volant. Kto tu nemá rozum?

Zapamätaj si – keď Ježiš hovorí pravdu, nepovie ti: „Teraz je to na tebe. Porad si ako vieš.“

On ti ponúka východisko. Kedykoľvek nám Ježiš potiahne koberček pod nohami, vždy roztiahne náruč, aby nás do nej zachytil a poskytol nám útočisko.